

MÓDSZERTANI SEGÉDLET AZ IDEI TÁBORRA VALÓ FELKÉSZÜLÉSHEZ

Az idei tábor témája az Új Evangelizáció.

MEGHÍVÁS: Az idei táborra kétféleképpen készülünk:

1. imával kérjük a megtéréseket.
2. minden táborlakó **hívjon el legalább egy nem túlzottan vallásgyakorló, vagy nem vallásos, de nyitott fiatal rokonát, ismerőst, barátját, osztálytársát.** Már most hívjátok ezt az embert, amint megtudjátok, hogy mikor lesz a nyitott nap! Ezen kívül a nyitott napra (vagy napokra) is küldjünk ki külön meghívókat is, ha érdemes, készítsünk plakátot!

TÁBOR CÉLJA: Az első 3 előadás a táborlakókat arra készíti fel, hogy evangelizálni tudjanak. Az idei tábor csúcsa és egyik fő célja a nyitott nap (ebben az esetben a nap nagyobb része preevangelizációs legyen, és délután-este legyen csak direkt evangelizáció, ahonnan már elmehetnek haza azok, akik vallásos programon nem szeretnének már maradni), vagy nyitott 2 nap (ez esetben az első nap preevangelizációs, a második evangelizációs). A nyitott napot csak akkor tudjuk kellőképpen megtartani, ha már az első 3 előadásban hallottakból építkeztünk, s megértettük, hogy mi a feladatunk, keresztény küldetésünk, s alapfokú jártasságot szerzünk az evangelizáció gyakorlatából. „az Egyház az evangelizációért létezik” (EN).

PREEVANGELIZÁCIÓ (direkt evangélium meghirdetést megelőző szakasz): A 4. előadás, mely a szeretetről szól, preevangelizációs előadás. Nem hangzik el benne Isten neve, csak a legvégén. A preevangelizáció szakasza az, amikor előkészítem a talajt személyes inkulturált szeretetemmel arra, hogy az Evangélium Igéjének magját az illető be tudja fogadni, akinek egyelőre **ebben a szakaszban még nem beszélek semmi vallásos dologról**, legfeljebb, ha Ő kérdez. Szeretetemen keresztül kell, hogy tapasztalja Istent. Ebben a szakaszban meg kell tanulnunk úgy beszélni, hogy el sem hangzik Isten neve, mégis mintha minden Órá irányulna.

EVANGELIZÁCIÓ: A 4. előadás vége, mely a Szentháromságról szól, már evangelizációnak minősül, ha sikerül Isten szeretetének meghirdetéseként személyes tanúságtétellel összekapcsolva átadni. A 4. előadás vége a preevangelizáció szakaszában még nem találna érdeklődésre, ezért ezt csak akkor mondjuk már el, amikor nyitott és érdeklődő szívvel állunk már szemben, mely ki van éhezve az Istenről szóló beszédre is. Amikor ez elhangzik, az már Evangelizáció, ha meghirdetjük benne Istennek a szeretetét.

Erre 3 javaslatom van:

- a.) Jó, ha valaki tanúságtétellel készül a megtéréséről, melyet a 3. előadás szerint építene fel módszertanilag: „Jézus Krisztussal, az én személyes Megváltómmal való találkozás előtt milyen volt az életem, s mi változott a találkozás után.” Fontos azonban, hogy ennek keretében mondja el a 4. előadás Szentháromságról szóló részét is, amiatt, hogy akik az evangelizáción is velünk maradtak, azoknak feltárjuk a szeretet titkát: a misztériumot, hogy amiről a nyitott nap során hallottak és beszélgettek (fontos ugyanis, hogy a 4. előadásról beszéljünk a nem vallásgyakorló látogatóinkkal), amit tapasztaltak, az nem valami üres érzés, hanem VALAKI: az ÉLŐ ISTEN (Isten ugyanis maga a Szeretet – ez dogma).
- b.) A tanúságtételt végezheti meghívott tanúságtevő is, pl. a Kihívás (KFT) csapatából Steve Thomasefski, idős amerikai diakónus családapa. Ez esetben valaki a kisebb testvérek közül egy 5-10 perces bevezetést tartson, melyben elmondja a 4. előadás csattanóját, hogy amiről beszélgettek, és amit tapasztaltak, az nem valami, hanem VALAKI, maga a Szentháromságos Szeretet Isten, Akinek a szeretetéről most egy tanúságtételt fogunk hallani. A tanúságtétel után kihívnánk azokat, akik szeretnék megtapasztalni Isten szeretetét. Érdemes megkérni Steve-t, vagy néhány kisebb

testvért, akik vállalnák, hogy a tanúságtétel után, amint előrehívánk a fiatalokat, szolidan körbejárva vállukra tennék kezüket, hogy megáldják őket, s a Szentlelket hívnák le rájuk.

- c.) Az is jó megoldás lehet, ha a nap csattanóját, a 4. előadás Szentháromságról szóló részét az aznap este miséző atya mondja el prédikációjában. Ebben az esetben mindenképpen egyértelműen arra kell felkérni az Atyát, hogy olvassa el a 4. előadást, és mondja el, ami a délelőtti előadásban még nem hangozhatott el. Érdeemes megkérni, hogy aznap már a délelőtti előadás óta legyen köztünk, hogy megérezzen valamit abból a szeretet-léghőből, amelyért sokat kell imádkoznunk, és teljes szívünket oda kell adnunk hozzá, mert meghalad minket. Maga Isten jelenik meg benne, de ez nem kiérdemelhető, létrehozható, hanem kegyelemszerű.

Ennek megfelelően egynapos nyitott napunk felépülhetne úgy, hogy lenne egy preevangelizációs része, mondjuk 9-től 16-ig: ide meghívánk mindazokat, akiket csak el tudunk csalni egy napra fiatal ismerőseink, rokonaink közül egy napra, ahol nagyon klasszul szórakozhatnak s kipróbálhatnak néhány érdekességet (quad, stb.), s mindeközben megismerkedhetnek, beszélgethetnek szimpatikus keresztény fiatalokkal anélkül, hogy bárki meg akarná téríteni őket. Szerintem meg kell ígérnünk nekik, hogy ebben a 4 és fél órában semmilyen vallásos dologgal nem fogjuk traktálni őket, egyszerűen csak örülnénk, ha eltöltenének velünk egy napot. Elmondjuk nekik, hogy lesz egy rövid előadás is a „**Működő kapcsolatok titkáról**”, s utána egy jó beszélgetés. Természetesen tudatjuk velük, hogy aki jól érzi magát, az maradhat majd velünk a nap további programjain is, de tudnia kell, hogy abban már lesz kifejezetten vallásos program is. Akik érdeklődőként velünk maradnának még 16.00 után is, azok meghallgathatnák 5-10 percben az Örömhírt, hogy az a Szeretet, Akit tapasztaltak, s akiről beszélgettek, nem más, mint az Isten, Aki örök, személyes szeretetáramlás. Ezután pedig tanúságtételt hallgatnának meg Isten szeretetéről: Steve - idős nő diakónust ajánlom meghívni. Rendkívüli érzéke van ehhez, s tanúságtétele után egy 20 percet imádkozna a jelenlevőkért, akik vágnak megtapasztalni Isten szeretetét. De a fent említett a. b. c. verzió bármelyikét is szívesen ajánlom.

16.00 Ekkor elengedjük azokat, akik már a vallásos programon nem maradnának, s megünnepeljük, hogy itt voltak.

ESZKÖZÖK: Szeretetkuponok. Minden látogató kap ebből mind az 5 vagy 6 félebből a nyitott napon. Ezek beválthatók egymás közt. Annál válthatják be, akinél akarják a következőket: „Hallgass meg!”; „Mesélj nekem (magadról)!”; „Sportolj velem!” „Játsz velem!” „Szolgálg velem!” Este (de lehet, hogy már korábban is) lehet osztani ilyen is: „Imádkozz velem!” – nem kötelező ugyanis minden kupont beváltania.

TÁBORI KERETIGE: Emmauszi tanítványok története. Ennek szakaszai lennének elosztva a tábor hétköznapijaira, s az Atyákat arra kell megkérni, hogy a történet adott kis részlete alapján fejtsék ki Jézus evangelizációjának egy-egy aspektusát. A mente.hu-ra feltett előadásban feltüntetett 4 kulcsnak is lehet egy keretadó szerepe a napok során: Az evangelizációhoz 4 kulcsra és 6 kódra van szükségünk:

1. Az első kulcs az evangelizátor szívének a kulcsa: az ima. Csak aki lángol Krisztusért, az tud lángra gyújtani másokat.
2. Az evangelizált kapuját nyitó kulcs: személyes, bizalmi kapcsolat, melynek megteremtése preevangelizációs feladat.
3. A (szív)kamra kulcs: személyes tanúságtétel.
4. A székulcs: az állhatatosság.

+ Végül a székódok: a kérügma 6 pontja.

JÉZUS A HÉTKÖZNAPI EVANGELIZÁTOR

Bár Jézus személye és üdvözítő cselekedete maga az Evangélium, mégis Ő maga is evangelizál, amikor az Atya szeretetét kinyilvánítja, vagy, amikor saját kereszthalálát megváltó eseményként értelmezi. Jézus, az emmauszi tanítványok történetében az evangelizáció – mindenkor érvényes - ősmintáját adja, melyen keresztül a tábor öt napján az evangelizáció teljes folyamatát követhetjük végig. 1. szakasz: kezdeményező kapcsolatfelvétel, személyes bizalmi kapcsolat kialakítása 2. preevangelizáció = érezhető tisztelet a másik ember élettörténetének személyes titka irányában + tapintható szeretet 3. szakasz:

prófétai evangelizáció = segíteni az evangelizáltak az Ige fényében átértelmezve, hittel szemlélni tapasztalatát, s meghirdetni nekik Jézus Krisztus szabadító tetteinek jelentőségét. 4. szakasz: papi evangelizáció. Vele imádkozva segíteni neki megtapasztalni Isten szeretetét itt és most. Pl. Akiről beszéltem neked, Ő most egészen valóságosan jelen van. Találkozhatsz Vele most. Mit szólnál, ha imádkoznák most érted, hogy az Isten, aki megérintette a szívedet, most be is töltsön szeretetével? 5. szakasz: királyi evangelizáció: visszavezetés/elvezetés a krisztusi közösségbe + evangelizátorrá tenni az evangelizáltat. Az evangelizáció folyamata tágabb értelme szerint akkor jut el céljához, amikor már maga az evangelizált is evangelizál.

1. szakasz: Lk 24,13-16 - „maga Jézus közeledett”

MELLÉJE SZEGŐDNI, nem letámadni: Egy tragikus, súlyosan traumatizáló tapasztalata volt: brutálisan kivégezték, keresztre feszítették Mesterüket, azt, akire életüket feltették, s akihez fűzték összes reményüket. Azt remélték, hogy személyes és nemzeti várakozásukat Ő fogja beváltani: „*Mi pedig azt reméltük, hogy Ő fogja megváltani Izraelt.*” Ennek a sokkoló élménynek Kleofás és a másik emmauszi tanítvány, barátságuk és közös reményeik keretébe állítva magyarázatot, értelmezést ad: „*Beszélgettek egymással*”, mindarról, ami történt, hogyan veszítették el a hitüket, s milyen tapasztalatok vezették őket ide. Egyszer csak „*Jézus... közeledett hozzájuk.*” Soha nem az ember kezdeményezi a kapcsolatot, soha nem az ember teszi meg az első lépést, hanem Isten: Ő „*előbb szeretett minket.*”(1Jn 4,19) Amikor valakit evangelizálsz, soha ne felejtsd, hogy nem neked kell odavinned Istent, ahol nem található, hiszen Isten már járt ott előtte: a tanítványok távolodnak Jeruzsálemtől, a szent helytől, a találkozás helyétől, de nincsenek Isten nélkül, csak nem képesek látni. „*Valami akadályozta látásukat.*” Az evangelizációban ezt az akadályt kell felismerni, és segíteni elhárítani. Isten közel van Jézusban, de idegennek nézik. Segíteni felismerni az evangelizáltak, hogy az Ő személyes életútján hogyan volt közel folyton az Isten. Ehhez nagy tiszteletre van szükség, Isten szemével kell tudnom szemlélni a másik embert, akkor is, ha elsőre nem szimpatikus. Alázatra van szükség, tapintattal el kell ismernem, hogy Isten már járt ott, előttem, s ez egy szent hely, és tudni kell a másik ember életének egyedülálló misztériuma előtt leoldani a sarumát, mint Mózes. Tudnom kell továbbá, hogy nincs hatalmam megnyitni a másik ember szemét és szívét.

2. szakasz: Lk 24,17-24 „megszólította őket”

AZ EVANGELIZÁLT TAPASZTALATÁBÓL KIINDULNI: „*Te vagy talán az egyetlen idegen Jeruzsálemben, aki nem tudod, mi történt ott ezekben a napokban?*” – megpróbálják még magát Jézust is kioktatni saját gondolatmenetük szerint az események téves értelmezéséről, s elárasztani Őt keserűségükkel. Jézus nem utasítja el ezt, hanem beszélgeti őket, ki akarja húzni szívükből a csalódás keserű mérgét, ezért úgy tesz, mintha nem tudná: „*Miért, micsoda?*”

3. szakasz: Lk 24, 25-27 „nemde ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?”

ÁTÉRTTELMEZNI AZ EVANGELIZÁLT TAPASZTALATÁT az Ige fényében: Nézzük csak meg, minek a hatására olvassuk azt az emmauszi történetben: „*erre megnyílt a szemük, s felismerték Őt*”? Egyedül Jézus szavainak, az Igének és a Szentléleknek van hatalma, hogy megnyissa a szemeket és lángra gyújtsa a szíveket: „*nemde lángolt a szívünk, amikor beszélt hozzánk és feltárta előttünk az Írásokat?*” Ismernünk kell ezért a Szentírást, és fejből is tudnunk kell néhány igét idézni! Továbbá tudnunk kell a Szentírást magyarázni, alapszinten, ami csak a Szentlélek és az általa vezetett Egyház által lehetséges. Jézust mindaddig idegennek nézzük („Te vagy talán az egyetlen idegen?...”), amíg az Ige hatalma ki nem mozdít abból, hogy saját köreinket és negatív gondolatmeneteinket fussuk, s csak a Szentlélek képes megnyitni a szívünket és lángba borítani.

Jézus tudja, hogy előbb ki kell adniuk magukból fájdalmaikat, melléjük lép, megengedi ezt nekik, de egy ponton nem hagyja tovább, hogy vég nélküli önsorsrontó köröket fussanak, hanem Isten szemével, az Ige fényében kezdi láttatni az eseményeket, egészen átkeretezve azokat, feltárva azok vallási dimenzióját, legmélyebb értelmét: „*nemde ezeket kellett elszenvednie a Messiásnak, hogy bemehessen dicsőségébe?*” Megmutatja nekik, hogy ezekben a drámai tapasztalatokban is velük volt az Isten, s szerette őket: értük szenvedett. Ő váltja valóra reményeiket, bár nem az általuk elképzelt módon. Az,

ami eddig csak tragédiaként volt látható, azt most megdicsőülésként kezdik szemlélni. Aki már csak a múltté („*próféta volt*”), azt a Szentlélek teszi jelenvalóvá számukra. Akik már csaknem a „sírál voltak”, s temették reményeiket, azok számára az üres sír a feltámadás tanúja lesz. Ugyanaz a sír az asszonyok számára a reménység jele volt, az Emmauszba tartók számára a reménytelenségé. A megtérés = 180 fokos visszafordulás, a gondolkodásmód teljes megváltoztatása (metanoia=a megtérésre alkalmazott újszövetségi görög szó ezt jelenti) szükséges ahhoz, hogy lássanak.

4. szakasz: Lk 24,28-32 – „megnyílt a szemük s felismerték”

IMÁDKOZNI AZ EVANGELIZÁLTAL: Hiába beszélnek valakinek csodaszépeket egy nőről, nem fogja megkérni a kezét, amíg egy személyes kapcsolatba belebocsátkozva meg nem tapasztalja, hogy valóban olyan, mint amilyennek mondják. Istennel is így van. Nem elég beszélni Róla, meg is kell tapasztalni ahhoz, hogy elköteleződjön valaki mellette. Ezért szükséges imádkozni az evangelizálttal, mert az ima sodorja bele Őt az Istennel való személyes kapcsolat légkörébe. Jézus is egy imádságos jelenlétbe viszi az emmauszi tanítványokat, amikor megáldja és megtöri a kenyeret, majd odaadja nekik, hogy ízleljék. A kenyértörés (fractio panis – így nevezték ugyanis a Szentmisét) lesz számukra Isten szeretetének legnagyobb kinyilvánulása, a jel, melyről felismerik Őt, s megnyílik a szemük, a jel, mely hordozza, amit jelez: Krisztus kínszenvedését és kereszthalálát, megtöretését és a Feltámadott jelenlétét; a Kenyér, Aki maga Krisztus, aki táplálja, betölti minden ínségünket, szükségünket. II. János Pál pápa írja a *Mane nobiscum Domine* kezdetű enciklikájában (14.): „*a jelek csak akkor beszélnek, ha az értelem megvilágosul, t és a szív lángol.*” Minden Szentmise így épül fel: „*magyarázza a Szentírást és megtöri a kenyeret, mint egykor az Emmauszi tanítványoknak.*” (Szentmise kánona) A Szentmise kánona a legtökéletesebb evangelizációs tankönyv. A Szentmise egy szent nász, ekkor lép frigyre Isteni és emberi, Krisztus először beszélget velünk, s utána csak azoknak szeretné adni a testét, aki számára ez beszédes jele a Vőlegény Krisztus szerelmének a menyasszony Egyház és a lélek számára. (Ezért szentségtörés halálos bűnnel áldozni, mert az olyan, mintha valaki a hitvesi ágyba a szeretőjét, vagyis a bűneit is elhozná, melyekhez ragaszkodik, s továbbra is össze van nőve, s nem akar szakítani.)

5. szakasz: Lk 24,33-35 – „beszámoltak... hogyan ismerték fel”

EVANGELIZÁTORRÁ TENNI: Érdekes, hogy a két emmauszi tanítvány először testi szemeivel látja ugyan Jézust, mégis idegennek nézik, de később, amikor már lángol a szívük, nem kell, hogy testi szemeikkel is lássák, mert a hit szemével látják Őt, még azután is, amikor a kenyértöréskor a felismerés nagy pillanata után eltűnt előlük. Nem tudják megtartani maguknak az örömet, hogy Jézus él, hogy valóban feltámadott. Akinek lángol a szíve, az minden áldozatra elszánt, hogy perzseljen másokat is: az éjszaka kellős közepén kb. 30 km-t mennek vissza zihálva gyalog Jeruzsálembe, a megszállásuk helyére, hogy bekiáltsák a világba, hogyan ismerték fel Őt a kenyértöréskor. Így lesz a Szentmise az evangelizációnak a csúcsa (célja) és forrása is: „*Ha valóban találkozunk a Föltámadottal, amikor testével és vérével táplálkozunk, képtelenek vagyunk csak magunknak megtartani a tapasztalt örömet.*” (*Mane nobiscum* 24.) A találkozásból fakadó öröm olyan átütő erejű, hogy felülmúl minden félelmet, „még abban az órában visszatértek Jeruzsálembe (a rettegett helyre, ahol okkal félhettek attól, hogy ha Mesterükkel így végeztek az Evangélium miatt, akkor lehet, hogy ők lesznek a következők), ahol „*egybegyűlve találták a tizenegyet és a velük lévőket.*” A megtérés mindig az Egyházba vezet. A Szentmise áldozat (egyedül a magyar nevezi így, s fogja meg igazi lényegét) ad erőt, hogy minden áldozatot meghozzunk a hitünkért. Az elkészülő, Emmauszba, s mindenfelé szétszakadozó tanítványok elveszítik az élő hitüket. A közösség nélküli tanítvány hite, mint Tamás apostolé megrendül, meggyengül (Lk 20,24-29). Aki evangelizálni akar, annak minden áldozatra készen kell lennie, még érettségi, s egyéb nehézségek idején is, hogy ne maradjon el a közösségi alkalmakról. A Szentmise a forrás, s a misén kívüli rendszeres közösségi alkalmak pedig nélkülözhetetlenek, hogy mint az Emmauszi tanítványok, elbeszélhessük egymásnak hitbeli tapasztalatainkat, és tanúságot tegyünk egymásnak, és így megerősítsük egymás hitét: „*erre ők is elbeszélték, ami az úton történt, és azt, hogy hogyan ismerték fel Őt a kenyértöréskor.*”

Farkas László
ifjúsági lelkész